

PÀGINA D'INICI · ENTREVISTA · LLORENÇ CAPELLÀ

Llorenç Capellà

BY **CARLESDOMENEC** on [15/01/2015](#) · ([o](#))

Llibreria Documenta de Barcelona © Fotografia de Carles Domènec

“Els escriptors hem de començar a reduir les descripcions sobreres”

Llorenç Capellà (Montuïri, 1946) és un dels escriptors més interessants de la literatura catalana contemporània. Aquest membre de la generació dels 70 des de Mallorca ha anat bastint una obra sòlida (vint-i-cinc títols) entre assaig, teatre, narrativa breu i novel·la, a més d'una incursió puntual en la poesia. Però el cert és que venia d'un silenci llarg, des del 2006, trencat en els darrers mesos amb el llibre “Crònica de la mort ignorada” (Ensiola) i amb “El carro de Selene”, la seva darrera novel·la, publicada per Meteora, una obra de gran intensitat literària que a la vegada és un repàs del món del segle XX marcat pels seus conflictes bèl·lics, una obra on l'autor intenta traspasar el temps i despollar la seva narrativa al màxim en un torcebraços narratiu de primer nivell i el resultat del qual és una magnífica novel·la. Certament, un retorn que fa que l'espera hagi pagat la pena.

Activitat a Twitter

Tweets

Follow

carles domenic 13h

@carlesdomenic

bit.ly/1CuJI3Y Moltes gràcies@tribucatràdio per l'entrevista sobre Els estranys

(bearn.cat/estranys.htm)

@SBennassar

@carlesdomenic

Show Summary

carles domenic 11 Jan

@carlesdomenic

wp.me/p3V815-mq Petita galeria fotogràfica del premi Josep Pla, a l'Hotel Palace de Barcelona.

@carlesdomenic

Tweet to @carlesdomenic

-Des del 2006 no publicàveu cap novel·la i ara, amb “El carro de Selene” ens en presenteu una de molt ambiciosa en què recorreu bona part del segle XX, des de la Guerra Civil cap endavant...

-És que aquesta novel·la no és fruit de la casualitat, és una novel·la que s'ha anat fent dins del subconscient, a poc a poc i forma part de la meva història i dels records propers. No sé fins a quin punt aquesta història no està realment tancada i jo encara parl amb els personatges, que tenen molt a dir al marge del que expliquen a la novel·la.

-En canvi, heu publicat fa poc un altre llibre que, per contra, està temàticament i temporalment molt concentrat en un fet de la primera Guerra Mundial, “Crònica de la mort ignorada”...

-Aquesta és una obra d'una època no viscuda, i on sí que hi ha un tancament. Però cada novel·la presenta un repte i el novel·lista s'ha de plantejar noves fites. A la “Crònica de la mort ignorada” vaig tancar-la perquè es podia tancar aquell món, però amb “El Carro de Selene” el món no es pot tancar i és un llibre influït per conceptes literaris i de la visió el món. Si em demanessin per aquestes influències estètiques me n'aniria a Borges, amb qui ideològicament res no m'uneix, però que té la qualitat brutal de desenvolupar la capacitat de travessar el temps i els sentiments amb els seus jocs de miralls, que és el que he volgut fer.

-Una novel·la que necessitava una voluntat d'estil pel que fa a la disposició temporal i així mateix pel que fa a la depuració del llenguatge...

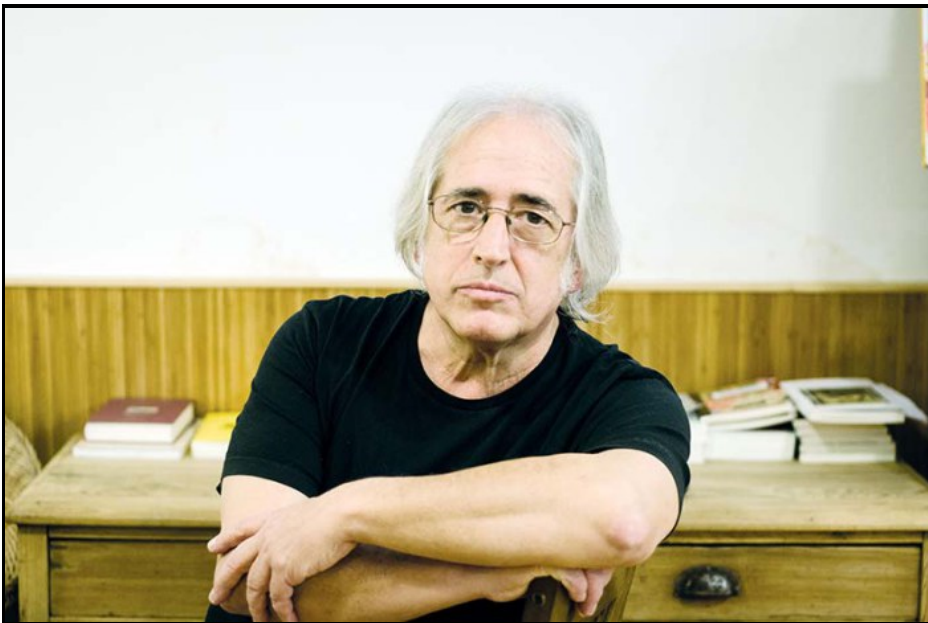
-Sí, és clar, feia falta una certa enginyeria literària i el que volia era suprimir molts d'adjectius i donar la màxima llibertat als personatges, no havia d'interferir en els seus moviments. Crec que els escriptors hem de començar a reduir les descripcions sobreres i hem d'anar de cap a una literatura decididament influïda per la imatge i pel cinema i que la narrativa s'ha d'adaptar en aquest sentit, hem d'intentar jugar a crear una imatge, a fer visual la paraula.

-Això implica un lector molt participatiu i un llenguatge fregant la poesia com ja vàreu fer en obres experimentals de la vostra producció com “Jack Pistoles”, per exemple...

-Evidentment que el lector té i ha de tenir un paper important en la novel·la i ha de ser participatiu. I quan vaig fer “Guitarres de dol” eren uns poemes molt narratius o una narrativa molt poètica, i crec que l’art va de cap aquí. Amb “El carro de Selene” jo volia rompre el temps.

-D’aquí alguns referents com els que apareixen, com Amy Winehouse...

-Mireu, el que fa ella és recuperar sentiments passats però ho fa des d’una perspectiva molt moderna i agafa la consciència d’Europa, la idea de pecat i de derrota definitiva. Tot el que s’ha creat des de la Revolució Francesa té aquest certificat de derrota, potser es una lectura pessimista de la Història, però hi ha aquesta mateixa visió, o a la imatge de l’home a Austràlia que corre competint contra un tren i sap que mai no el podrà atrapar, però continua corrent.

Llibreria Documenta de Barcelona © Fotografia de Carles Domènec

-Una imatge que recorda a les escenes inicials de “Gallipoli”. I potser per això els referents del vostre llibre són més visuals que literaris?

-Depèn. Fins a quin punt els referents de Borges o de Juan Rulfo són més visuals que literaris? O per exemple a la novel·la “Quanta quanta guerra” de Rodoreda, on redueix al màxim l’adjectivació i amb les emocions vol transformar el temps i es converteix en temps?

-“El carro de Selene” també vol transmetre una certa idea del món i molt marcada per l'experiència de la II Guerra Mundial...

-La guerra l'explica a Paris i a la tercera part del llibre i serveix com a excusa per als personatges, però també em serveix a mi per explicar que hi va haver molts més col·laboracionistes que no pas resistents i per explicar el pas del temps a través de les persones. Al final es guanya la Guerra, però hi ha tota una generació de persones que ja no serveix per construir res, no en queda res.

-A la tercera part descobrim en Joan Castro enfrontat a la vegada a la bellesa i a la brutor...

-És que sovint una cosa amaga l'altra, no són incoherents. Tots els novel·listes sabem que tota història per fosca que sigui té claror.

-Amb la història del vostre llibre podríeu haver escrit un fulletó tevetresenc i en canvi heu bastit una obra universal de gran potència literària...

-Tots els escriptors han de saber quin és el seu repte i han de tenir una ambició desmesurada. A aquestes alçades ja no em paga la pena fer un fulletó. I aquesta novel·la pot ser bona o dolenta, el lector ho dirà, però a mi em satisfà.

-El vostre silenci, en novel·la, des del 2006, es deu al fet que hi estàveu treballant?

-Sí, ha estat un procés d'anys i des dels primers papers fins a l'actual forma hi ha moltíssimes diferències, no s'assemblen en res. Evidentment tot això és perquè calia el màxim d'exigència que hem de tenir tots per publicar.

-I d'alguna manera en el text hi ha un gran al·legat de cap a la rebel·lia...

-És que per molt que vulgui jo no puc dissimular el que sóc com a escriptor i hi ha rebel·lia en les persones i en la Història.

-El vostre personatge es va desplaçant de cada vegada més de cap a les perifèries, s'allunya de les centralitats. Això com a mallorquí també ho feis?

-Jo me vaig enfora de Mallorca tant com puc, no em faig partícip de res i això no me fa aixecar banderes en contra de res, al contrari,

sinó que inconscientment cerques altres entorns. Jo me podria sentir perfectament exiliat a Mallorca.

-I en canvi per al vostre retorn a una certa centralitat, si és que Catalunya pot ser central d'alguna cosa, heu escollit una editorial independent i petita com és Meteora. Per què?

-Perquè tenen un catàleg molt interessant construït en pocs anys; per la immensa qualitat humana de la gent que la fa possible; i sobretot perquè creuen en els escriptors que editen. En el moment de publicar aquesta novel·la jo era un escriptor que no tenia mercat ni a Mallorca ni a Catalunya.

-Però en canvi sou un membre de ple dret de l'anomenada generació dels 70, que aplega noms amb trajectòries individuals molt importants i allò que ara anomenen "els sèniors" de la literatura catalana...

-Mirau, si expliqués les causes potser seria injust i la meitat no són certes. Jo he fet una obra determinada i sempre he viscut dins el món literari, vint-i-quatre hores al dia, cercant el mitjà d'expressió que més em convingui en aquell moment, teatre, periodisme, assaig, conte breu, novel·la... el que més m'afavoria en aquell moment. Però potser les meves lectures varen ser més dissipades, jo no vaig viure en una societat de poble, no vaig tenir tampoc la influència del seminari. Me movia en altres ambients i no era un estudiant, per això no vaig tenir una formació literària estructurada i per ventura per això no vaig tenir una formació literària estructurada i per això el meu llenguatge per ventura s'allunya d'allò que espera el lector... però podrien ser altres causes. I d'altra banda també tenc una desconexió absoluta del món literari a Mallorca si és que n'hi ha. Jo estic convençut que no hi ha estructura i que si el panorama cultural a Mallorca no fos tan dramàtic seria sainetesc...

-Tot i això heu dit que no teníeu cap mercat, en passat, ha canviat alguna cosa amb aquestes dues obres d'enguany?

-Idò mira, hi ha hagut una certa sorpresa i amb els dos llibres, tant a Catalunya com també a Mallorca, hi ha hagut una acceptació que no m'esperava. No sé si està canviant alguna cosa.

SEBASTIÀ BENNASAR I CARLES DOMÈNEC